

למה האוטובוס עדיין חסר ומאחר לפעמים...



12.2.74 הארץ

למה לפני המועד
בהסכם. במועד הנקוב נמסר
לידי האו"ם. בלי גינונים של טכס.
בלי צרמוניות.

* * *

נשמע בסיני

שני נהגי אגד מגויסים נפגשים
בסיני. היכן אתה נמצא? מה אתה
עושה?

— עובד בסינרמה.
— מה זה?
— כל היום נוהג, על קו סיני-
רמה.

"ם
ואת
ם ה-
אוהל
ם בול-
ת של
מעו-
לרוב
עניין
רמה.

חיי

זהו אגד



המחלקה ליחסי ציבור

הקף זקיקסיס!

נוסחה מדעית
חדשה

• מונע נשירת שער
• מחזק את השורשים
• ממריץ גידול השער

BIO תיאליזין tayalysin ביו

Taya עוד מוצר יוקרה של

חיילים חייבת להיות בשמירת הדין, וה' גודד מצא לה אשה שתשב עימה ותטפל בילדים. לאשת חייל שנהרג במלחמה, שרצו לפנותה מדירתה, הסדיר הגדוד עזרה מישפטית שמנעה את הפינוי. חייל אחר קבל כי בנו בן ה-6 חולה במחלת לב, ואשתו מתמוטטת. הגדוד הס' דיר עזרה קבועה בסיוע העירייה. נפתרה גם בעיית אשה, שחלתה בדלקת-ריאות השבביתה שני ילדים רכים. החטיבה הפקיעה. רשמית צריך הגדוד למסור את הבעיות האלו לטיפול, אולם אין המג"ד סומך על החטיבה כי עניינים עדינים כאלו, מעדיף לפתור ב' עצמו.

פרשה אחרת היא סמל-התרבות אלירן, שמייד לאחר המלחמה פיתח רשת תרומות ענפה לגדוד, הורים לחיילים מאות פריי-טים חיוניים. כאשר נודע הדבר לחטיבה, הפקיעה את אליאז, הפכה אותו לאזרחי לתרומות לחטיבה. הוא כה הצליח, שעכשיו מפקד האגודה רוצה כי יעבור ויטפל ב' נחשא ברמה אגודתית.

פנעים

על חודה של מחסנית

ריב השכנים האוהבים

הסתיים בצרור

מתת-מקלע

"אני אתאבד, אני אתרוג את עצמי!" צעק ברנארד שיטריט, כאשר בישרו לו השוטרים כי ידירתו, תנה אלמקייאס, מתה מהצעים שפצע אותה בעת שירה לעברה צרור מתת-מקלע עוזי. השוטרים ניסו להרגיע אותו, לא נורא זה קורה! הם אמרו לו, "זה לא סוף הד' עולם!"

ברנארד בן ה-19 מיאן להתנחם. חנה בת ה-24 היתה שכנתו לבית בשכונה ג' שבבאר-שבע. הוא התגורר עם הוריו וארבעת אחיו בקומה השלישית של הבניין. היא התגוררה עם אחותה שולה, בת ה-17, בקומה השנייה. למרות הבדלי השנים ביניהם, התפתחו בין ברנארד וחנה יחסי רעות הדוקים אך מזוירים בעשרת הוואדשים הי' אזורים.

חנה ושולה היו יתומות, שאביהן נפטר לפני שנתיים, ואמן לפני חצי שנה. הן לא עבדו, ונתמכו על-ידי לישכת-הסעד העירונית. ברנארד נמך-הקומה והכחוש, הנראה כוער בן 15, קשר יחסים עם שתי הנחיות, ובשלב מסוים אף העביר את מישכנו מדירת הוריו לדירתו.

רצה או תאונה? אבל השלוה לא קיננה בקן המשולש. מדי פעם היו פורצות מריבות בין חנה אלמקייאס, לבין ברנארד, וזה היה נושם את הבית וחוזר לדירת הוריו, קומה אחת למעלה.

בשברע שעבר ירד ברנארד שוב לבקר את ידידתו חנה, סיפרה אחותה, שולה: "אני הייתי עם חבר שלי, יהושע בטט, בחדר הכניסה, שתינו קפה עם עוגיות. בחדר השני היו כל הזמן צעקות בין ברנארד לאחותי. החבר שלי, שהוא חייל, כבר עמד ללכת. אמרתי לו: 'תישאר עוד קצת'. או הוא שם את הרובה שלו על הכיסא ונשאר."

"פתאום נכנס ברנארד מהחדר של אחי, תי, תפס את הרובה וירה. הם כל הזמן היו רבים. כל פעם היו גומרים, וחוזרים עוד פעם להיות חברים. לפני שבוע הם החליטו שתכול נגמר בניניהם, אבל ברנארד חזר. הוא כל הזמן היה מאיים עליה שיהרוג אותה. עכשיו הוא ירה באמת."

ברנארד ירה שלוש יריות מהעוזי. אחת מהן פגעה בעינה של חנה. "לא התכוונתי לירות, רק לאיים עליה." אמר ברנארד לחוקריו, "ואז נפלס לי כדור."

אלא שתוקר-המיטרה פיקפקו אם לקבל את גירסתו. לפי עדויות אחות הנרצחת וידידה, החייל בעל העוזי, לא היה תוך המיקלע טעון במחסנית כאשר היה מונח על הכסא. לבריחה הכניס ברנארד את המחסנית לעוזי, ורק אחר-כך היפנה אותו לעבר חנה.

אם הוא רצה רק לאיים, מדוע טען את הנושק במחסנית? ברנארד טען כי העוזי כבר היה חמוש, כאשר תפס אותו בזעמו. לחיזוק טענתו הצביע על העובדה שמעולם לא שירת בצה"ל, לא ירה בכלי-נושק, ואינו יודע כיצד טוענים מחסנית בעוזי.

נראה כי נקודה זו, לסתבורר בבית המשפט, היא שתחרוך את נורלו: האם הרג את ידידתו בטעות, או בכוונה תחיי לה?